

## MÓRA FERENC: AZ ARANYSZÓRÚ BÁRÁNY

### I

Mese, mese, mátká  
Pillangós batárba...  
Mátyás király üldögélt  
Magas Budavárba  
Szép, vasárnap délután  
Éppen délebed után  
A tiszta szobába.  
Egyszer, ahogy veszi észre,  
Hogy szűkül a szeme rése  
S ringatja az unalom:  
Szellőzködni, szenderűzni  
Kihajol az ablakon.

Nyárlehellte fuvalom  
Halksóhajtva hord be rajta  
Méhedongást, mézszagot,  
Bazsalikom illatot,  
Mely a kertből áradott.  
Kerek kertje közepében  
Vén diófa áll kevélyen,  
Nagy terebély koronája,  
Egyetlen kis száraz ága  
S im e percben száraz ágra  
Szarka lebben, farka lebben,  
Csőre csörren, mint szokása.  
»Vendégünk lesz, bárki lássa!«  
Szól magában a király  
Örvendezve és feláll.  
Kardot is köt, dolmányt is ránt,  
Hivatja a nádorispánt,  
S ad parancsot is neki:  
Az ünneplő koronáját  
Nyomban fényesítse ki!  
És enyelgő tréfa formán,  
- Mert a tréfát érti jól -  
A tornácra is kiszól,  
Bajsa szárnyát megsodorván:  
»A diófán szarka szálldos:  
Anyjok, vendég áll a házhoz,  
A szép asszony hirire,  
Vagy a főztje ízire.  
Friss kalácsod lesz-e mára?  
Van-e még a régi borbul?«  
Csitt csak! mit jelent e lárma!  
A király még meg se fordul,  
A kilincs már megcsikordul,  
Súlyos lábak lépte dobban,

Hármat ajtó szárnya koppan,  
S betoppan uram fia,  
Egy aranyos dalia,  
Bejelentve ökegyelmét,  
Burkusország fejedelmét.

Azonközben az udvaron  
Van is már nagy riadalom,  
Kapu nyílik, rácsa zördül,  
Szerte széjjel szolga görbül,  
S egy aranyos leptika,  
Mint az álom, csak begörbül.  
Körülvette oldalaslag  
Kísérőbe nagy lovashad,  
Válogatott szép legények  
(Látni őket utcanépek  
Majd betörték a palánkot)  
No, a hintó csak megállott  
S kesztyűs kézzel a leventék  
Mint egy hordót kiemelték  
Burkusoknak királyát,  
Mátyás király komáját.

Ám a hintó ablakára  
Ráfelejt a nap sugára,  
Bár nem éppen a komára,  
Ki hagyott-szin öreg ember,  
Haja kender, ránca tenger,  
Szája csempe, füle kajsza,  
Szeme kancsal, kóc a bajsza-  
Ámde nem jött egyedül:  
Csoda kincset hord a hintó,  
Száraz ágon rengő-ringó  
Mesebeli rózsabimbó  
A leány, ki benne ül.  
Szeme zárul, aki ránéz  
És a szája marad tátva  
S a kőnek is szive dobban,  
Hogyha hozzáér a lába.

Sok beszédnek sok az alja. -  
Mátyásék az ereszaljba  
Körülveszik a vendéget  
(Mert csak vendég, noha német),  
Ölelkeznek, csókolódnak,  
Vége-hossza nincs a szónak.  
Beljebb is csak bekerülnek,  
Kanapéra le is ülnek.

És amíg az asszonynépek,  
Szépek, mint az írott-képek.

Vecsernyére mennek el,  
Azalatt a két királyok,  
Leteszik a koronájok,  
Zárt lakatját gondnak, bajnak  
Nyitogatják Ó-Tokajnak  
Hámozott szőlőjével.

Burkuséknál mi az ujság?  
Lesz-e ott most háborúság?  
Az üstökös járt-e arra?  
A búzának van-e ára?  
Hát akiknek háta vérzik,  
A szegények mire végzik?  
A nagy adót birják-e még?  
Az urakat szidják-e még?  
Ki az ország dolgát varrja,  
Van-e ott sok okos varga,  
S van-e a sok nevezetes  
Miniszter közt becsületes?

»Mert ami azt illeti«  
Fejét Mátyás fölveti  
»Énnekem van sok hű szolgám,  
Mind serény az ország dolgán,  
Lovon járó, gyalog járó,  
Generális, püspök, báró,  
Hanem azért egy juhászom  
Odabent a Rákosháton  
Én se adnám a világon  
Senki fia kincseért,  
Semmilyen miniszterért.  
Mert az engem meg nem csalna,  
Annyival, mint egy szál szalma.  
S hogy azt lopni megtanítsa,  
Vagy hazug szón megpirítsa,  
E világnak nincs hatalma!«

Vigyorog a burkus király,  
Hogy ő holnap próbát csinál  
S nem hiszi, hogy szégyent valljon.  
Mondja Mátyás: »nem javallom.«  
»Ha fogadnánk, Isten uccse...«  
»Ha te nem félsz, én meg úgy se.«

»Az a kérdés, koma, mersz-e?«  
»De komám, hát úgy ösmersz-e?«  
»Felteszem a fél országom.«  
Mondja Mátyás: »Én meg állom.«  
Parolát is csaptak rája,  
Kotyogott a kulacs szája -  
A fogadás így esett.

Ezalatt már este lett.  
És mivel az asszonynépek  
Letenyéről hazatértek,  
S eztán már csak ők beszéltek,  
Abbamaradt a dolog.

Mátyás király palotáján  
Kőcsipkés az ablakpárkány,  
Onnan nézte a királylány,  
A budai hegyek táján  
Az alkonytűz hogy lobog.  
»De szép itt a napleszállás!«  
»Holnap szél lesz« - mondja Mátyás.

## II

Piros arccal, szőke hajjal,  
Fel se serkent még a hajnal,  
Burkusoknak jó királya  
Szürt akasztott a nyakába,  
Tenyérébe szedte lábát,  
És elindult megkeresni  
Mátyás király hú juhászát.

Méne, méne, mendegéle,  
Mig elére hives érre,  
Hives értől jobbra-balra  
Délibábos nagy mezőre, selyem fűvü legelőre.  
Délibábos nagy mezőn,  
Selyemfűvü legelőn  
Szerteszet, mint a kalangya,  
Több a bárány, mint a hangya  
S ahol párnát vet a pázsit,  
Juhászbojtár furulyázik,  
Jókötésű és kemény  
Pillantású a legény.  
Játszadozgat a lábánál  
Ezüstcsengős arany-bárány,  
Csillagos a homloka -  
Odatoppan a koma.

Hát egyszerre két szelindek,  
Farkasoknál nem szelidebb,  
Kéri ám az uti passzust,  
A burkusban elfogy a szusz.  
Rájuk mordul a juhász:  
»Csiba, Csipd meg, csitt Vigyázz!«

S azon nyomban, mint a nyul,  
Mind a két eb meglapul.  
»Adjon Isten!« »Fogadj Isten!«

»Mire végzed, öcskös itten?«  
»Láthatja kend, mit csinállok:  
Hol járkálok, hol megállok.«

»No hát öcsém, gyere ide,  
A szerencse tenyeribe,  
Nem vagyok én akárki -  
Mit akarok, találd ki!«  
Juhászbojtár vállát vonja:  
»Ha akarja, majd megmondja!«  
»Bárányt vennék, ha lehet.«  
»Ha van pénze, hát vehet.«  
»Teszem ez az arany bárány...«  
A legény fuj, mint a sárkány:  
»Ahhoz meg kend ne érjen,  
Utjából is kitérjen!«  
»Száz arany a foglaló!«  
»Mondom, hogy nem eladó!«  
»Megajánlok tízszer százat.  
S a ráadás sem lesz hiányos!«  
Templom mellett tornyos házat,  
»Kupec-e kend, vén tütünke,  
Vagy talán tán kend a táltos?«

Szók parázsos nyila szálldos  
Mig a bojtár, földbe ütve  
Hosszú botját, így határoz:  
»Ez a bárány a királyé,  
Csak tulajdon ő magáé,  
Rajta van a bélyege,  
Alkudjon meg övele,  
Itt nincs vásár, annyi szent,  
Hurcolkodjon vissza kend!«  
»No de nézze meg az ember,  
Lesz aranyad, mint a tenger,  
Mindenkinek fittyet hányhatsz,  
A királlyal is komázhatsz!  
Minek ez a szörnyű dér-dur?«  
»Bolond lyukbul bolond szél fuj.  
Amit mondtam, újra mondom:  
Nem eladó. Vége. Punctum.«  
S megkerülve a karámot,  
A királynak hátat fordít  
S az bármeddig álldogál ott  
És akárhogy sir, vagy ordít,  
Hogy felfütse, vagy lehütse,  
Nem mond többet, bát se, büt se.

És beszélhetsz  
Holtodig,  
Vagy még nyelved

Elkopik,  
Burkusoknak jó királya!  
Mindhiába!  
Ily nagy fába  
Sohse vágtad még a fejszéd!  
A fogadást elveszejtéd!  
Mert a kőből  
Nem nagy tralla tejet fejni  
S egy szál szőrből  
Pipaszárat fúrni semmi!  
De a bárányt,  
Jó királyom,  
Nem veszed meg  
Semmi áron.  
Mit ér a nagy hatalom  
Oda fél birodalom!  
No meg hozzá még a szégyen!

Mit tegyen mást? Visszamégyen  
Öfelsége, s mint a gyermek,  
Kit nagyobbak orronvernek,  
Nagy dohogva mén, azonban  
Több izromban visszahorkan.  
Foga csattog, öklit rázza  
- Jó távolbul - a juhászra.

Mikorrára hazaér,  
Tűz az arca, szeme vér,  
S lelkefogytán egy sarokban  
Mint a vert vad csak ledobban.  
Lánya nyomban kérdezi,  
Mi van véle, mi leli?  
Hogy tán nem jót tett a séta?  
Vagy rossz hirrel jött staféta?  
Tán a sziv nem kalapál?  
Vagy a máj nem szuperál?  
Összehordott berket-ungot,  
Mig az apja talpra ugrott:  
»Elveszett a staffirungod!«  
S nyöszörögve elmesélte,  
Hogy mi történt, mi se véle.

No hát itten gyöngyömadta,  
Kis kacsóit összecsapta  
S nem ijedt meg a kisasszony:  
»Oh, apám, ez ne agasszon!  
Csak mondd meg, hol a karám  
S bízd a többit még ma rám!  
Csitt, apókám, nyugalom!  
Olyan biztos, fogadom,

Mint vasárnap a mise,  
Nem lesz itt baj semmi se!«

Haja éjszín, mint a holló,  
Hogy ne légyen szerte-bomló,  
Szem minek nem látta mását,  
Tűz beléje gyöngyös násfát.  
Szótt-ezüst a szoknya rajta,  
Karbunkuluskó a csatja,  
Selyemtintok az orcáján,  
Mely fehér, mint havas márvány  
S bíborkendő van a vállán,  
Tündöklő mint a szivárvány.  
És az utca, hol papucs  
Aranypatkós sarka csattog,  
Mind virágba van borulva,  
Szegefű nyilik, rózsá hajt ott.  
Szellő lengett, szépszagú,  
Madár zengett, szépszavú,  
Mindenütt, amerre méne.

Méne, méne, mendegéle,  
S alkonyattal még elére  
Hives érre, nagy mezőre,  
Selyemfűvű legelőre.  
Hives érnél, nagy mezőn,  
Selyemfűvű legelőn  
Szerteszet mint a kalangya,  
Több a bárány mint a hangya

S ahol párnát vet a pázsit,  
Juhászbojtár furulyázik,  
Piros szája csucsorodik,  
Szőke bajsza bodorodik,  
Mosott égbolt a szeme,  
Citrusfa a termete.  
Játszadozgat a lábánál  
Ezüstcsengős aranybárány  
S ahogy mozdul, a nyakán  
Álmosan cseng már kolompja,  
Szeme bágyadt, maga lomha -  
Közelebb ér a leány.  
Hát egyszerre két szelindek,  
Kezes bárány nem szelidebb,  
Odatáncol buffogatva,  
Lompos farkát lobogatva.  
Odabámul a juhász,  
Némán, mint a kapubálvány,  
Még rá nem szól a királylány:  
»Juhászbojtár, mit csinálsz?«  
»Éppen téged vártalak;

Mesebéli gyöngyalak,  
Hol veszed Te itt magad,  
Ahol még a madár sem jár?«  
Rákacsint egy égő szempár:

»Nem tudtam, hogy nem szabad...«  
»Gyere inkább édes szentem,  
Hadd nézlek meg közelebbrül...«  
Kis királylány odaperdül,  
S könnybe lábad szeme menten.  
»Hogy kerültél erre, húgom? «  
»Hogy kerültem? hát az uton.«  
»Náditündér vagy talán?«  
»Gyámolatlan árva lány,  
Kit nagy perpatvar között  
Mostohám elüldözött;  
S addig én most meg se állok,  
Még enyhelyre nem találok.  
Jótét lélek tán akad,  
Ki egy árvát befogad.«

»Ide hallgass, szegény árva:  
Sehova se mehetsz már ma,  
Ládd, a harmat hulldogál,  
Hosszú árnyak szárnya száll  
S ilyenkor az ilyen helyen  
Nagyon sok a veszedelem,  
Hol varangyos béka vartyog.  
Hol csikasz vad fújva hortyog.  
Lidérc sír a kákatorzsán,  
Nádba leskel vén boszorkány,  
Rémületes sok csoda, -  
Se té innen, se tova!  
Jó nagy ez az én karámom,  
Mégférsz benne gyöngyvirágom.

Nincs palota vele érő,  
A teteje égig érő  
És az is csak valami,  
Hogy szelekkel minden reggel  
Az Uristen sepri ki.  
S puha párnán, pelyhes ágyon,  
Majd meglátod angyalom,  
Nincs oly édes nyugalom,  
Mint ezen az én subámon,  
Mert ezen a rónatájon  
Kócsagszárnyon száll az álom  
S kipihenhedd jól magad,  
Még a hajnal felhasad.«



»Jaj, csakhogy van más baj is még«  
Rátekint a lányka ismét,  
»Éhes is vagyok nagyon...«  
»Hát mit ennél, angyalom?  
Van itt friss tej, van itt író,  
Gyöngé sajt és gyöngé túró,  
Egyik nektár, másik manna...«  
»Gyöngé bárány nem akadna?«  
»Az egész nyáj a tied!«  
»Mindegy nékem, elhihedd.«  
»Mégis csak úgy szeretném,  
Ha kedvedet tehetném.«  
»Jaj Istenem!... ha merném...  
Aranybárányt ehetném.«  
»Jaj, galambom, ráhibáztál!«  
»Hát te csak úgy figuráztál?«

»Ügyelnem kell jobban erre,  
Mint tulajdon két szememre,  
Óvnom kell a széltül is,  
A rászálló légytül is!«  
»Amire én rákivánok,  
Többet attól el nem állok!«  
»De ha ennek esik kára,  
Becsületed lesz az ára.«  
»Ki így ura szavának,  
Maradjon az magának!«  
»Ne haragudj, arany szálam,  
Maradj vélem, maradj nálam,  
Csillagokat rád rakhatom,  
Ezt az egyet nem adhatom!«

Bár mosolyog már titokban,  
Kicsi lába tippet-toppan:  
»Csak azért se engedek:  
Vagy a bárányt, vagy megyek!«  
Kétközben a juhászbojtár  
Nagyot sóhajt, ahogy ott áll:  
»Alkudjunk meg, édes mézem...«  
» Neked adom gyöngyös ékem,  
Vagy a biborkendóm kell-e?  
Vagy a gyémántkőm tegyem le?«  
Szomorú a juhászlegény,  
Bánat borong virágszemén:  
»Nem kell nekem ilyenféle,  
Mit csinálnék itten véle?«  
»Mit adhatok hát neked  
Aranyszőrű barikádért?«  
»Két szeméért két szemed,  
Sziveért a szivedet,  
Temagadat ő magáért.«

Kis királylány mit tegyen?  
Nem éppen a félországért,  
Inkább apja bánatáért,  
Leginkább a piros szájért,  
Bodorodó bajuszkáért,  
Azt susogta, »Istenem!«  
S elfordítva a fejét,  
Odanyújtja a kezét.

S félsötétbe, csillagfénybe  
Fehérvári bicska villog,  
Aranybárány halva csillog,  
Balta csattog, rózse pattog,  
Bogrács lóg a szolgfán,  
Tűzvirágok szirmosodnak,  
Piros lángok táncba fognak,  
Gallyat rájuk együtt dobnak  
Szőke legény, barna lány.

Szerteséjjel a mezőn  
Minden élet néma lőn,  
Fátyolával messze körbe  
Ráhajolt az ég a földre  
S a fehérlő nyáj felett  
Édes, enyhe béke lenge  
Egy kolomp ha néha csenge,  
Csak a tücskök csirpegése  
S a virágok lélegzése  
Nevetett.  
S hogy a hajnal ég az égen,  
A királylány hazamégyen,  
Karján van a bárány bőre  
S merre lebben, szürkületben  
Napként csillog gyapja szőre.

### III

Másnap reggel a juhász  
Nem danol, nem furulyáz.  
Érzi, rossz fát tett a tűzre.  
És a lelkiismeret  
Addig fúrta, addig üzte,  
Amig utnak nem eredt  
Árkon-bokron át Budába,  
A királynak udvarába,  
Nem habozva emberül  
Számot adni vétkirül.

Hát amint megy, mendegél,  
Hideg rázza, gyötri - fél.  
Mert mi lesz most övele?  
Karddal vágják kétfele?  
Avagy huzzák nyársba menten?  
Avagy megnyuzzák eleventen?  
Vagy éppen felakasztják?  
Legalább is megcsapatják!  
Noha minden ize ég,  
Nem fázott így soha még.  
De megint csak fölmelegszik,  
Amikor elejbe tetszik  
Az az esti tündér-gyermek!  
Az az orca, az a termet!  
Tán nem is a földön termett  
Az a sátras puha haj!  
Haja haj!  
De mit szól majd a király -  
Jut eszébe és megáll.

Hát ahogy ott álldogál,  
Árokonparton mered rája  
Ürgelyuknak kerek szája -  
Hopp megállj!  
Gondol egyet, s ürgelyukba  
Hosszú botját beledugja,  
A subáját adja rája,  
Kalapjával koronázza,  
Kilenc lépést számol hátra,  
Majd előre abból három  
- S csönd, te nyárfa, csitt, te szél! -  
Botkirállyal így beszél:  
»Jo reggelt, uram-királyom...«  
»Adjon Isten, hú juhászom«  
»Egy ujsággal igyekeztem«  
»Nosza szolgám, add elejbe!«  
»Hát az aranyszörű bárányt  
Parlagi sas tépte szét...«

»Fogjátok meg, kössétek meg,  
Üssétek le a fejét!«  
»No evvel nem sokra mék,  
Borongatta, teringette!«  
A motyóját összeszedte,  
S búsan ballagott odébb.

Haj, de mikor olyan szép volt,  
Mint a rét és mint az égbolt!  
És ahogy szólt s ahogy nézett  
És ahogy járt: kész ígézet!  
És ha várna száz halál rá,  
De még egyszer megtalálná  
A búbajos látomást,  
Nem tehetne most se mást!  
A becsület ördögé lett,  
Mit ér most már ez az élet?  
Nem jobb lenne elszelelni,  
A világnak nekimenni,  
Vad madárral utra kelni -  
S valahol a lányra lelteni?  
Jaj, de mit mond a király?  
Jut eszébe és megáll.  
És ahogy ott álldogál,  
Árokparton mered rája  
Ürgelyuknak kerek szája -  
Hopp megállj!  
Gondol egyet s ürgelyukba  
Hosszú botját beledugja,  
A subáját adja rája,  
Kalapjával koronázza  
Kilenc lépést számol hátra,  
Most előre abból három  
- S csönd, te nyárfa, csitt, te szél! -  
Botkirályhoz így beszél:  
»Jó reggelt, uram-királyom...«  
»Adjon isten, hiv juhászom.«  
»Egy ujsággal igyekeztem«  
»Nosza szolgám, add elejbe!«  
»Hát az aranyszőrű bárány  
Belefult az ér vizébe.«  
»Ha utána nem fulladtál,  
Hát a szőrét add elémbem!«  
»No, ezzel be sokra mék,  
Borongatta, teringette!«  
A motyóját összeszedte  
S búsan ballagott odébb.

Mire huzták a delet,  
Elérte a tetthelyet,  
De mielőtt beköszön,

bekémlel a küszöbön.  
Aranyasztal, aranylóca,  
Aranyposztó csüng le róla,  
Aranytányér, aranyabrosz,  
Arany a kés, villa ahhoz,  
Aranyban az uraságok, -  
Akik ülnek mind királyok,  
Hercegek, kik széket állnánk  
És haptákban szalutálnak  
S a tálakkal körüljáró  
Fityfirty is csupa báró.  
Szines szikrát szór a fény.  
Szeméhez kap a legény,  
Visszaretten, tántorog:  
Az asztalfőn észveszejtőn  
A vén kupec vigyorog.  
És mellette mint a hold,  
Kivel szive tele volt:  
A tündérlány rátekintett,  
Megrebbenve odaintett  
S mosolyogva győzedelmén  
S győzedelmit szégyenelvén  
Tányérjára lehajolt.

Ugy? hát az csak tréfa volt,  
Csak kelepce tegnap este,  
Csupa móka, csupa csel,  
Csalfa játék szivivel,  
Törvetés a becsületre?  
Nohát akkor tromfra tromf,  
A királyhoz odaront,  
Elibéje térdepel,  
És a szót így adja fel:  
»Adjon Isten, jó királyom!«  
»Fogadj Isten, hiv juhászom!«  
»Egy ujsággal igyekeztem...«  
»Nosza szolgám, add elejbem!«  
»Hát... az aranyszőrű bárány...«  
»Elveszett tán szőre-szálán?«  
»A fejemnek grácia,  
Nincsen olyan nagy hiba.«  
»Csak nem adtad el, te beste?«  
»Szóm Felséged meg ne vesse,  
Rá kinek lett volna mersze?  
Kivel semmi pénz nem ér fel,  
Aranybárányt tegnap este  
Elcseréltem - *feketével*.«  
»Példabeszéd szavával:  
Jár a csere csalával.  
Cserebárány merre van?  
Hadd tekintem fel magam!«

»Leüttethedd a nyakam,  
Uram-király, nem sokallom.  
Nagy a vétkem, de kivallom:  
Hogy a hajnal ütközött,  
Cserebárány megszökött...«  
»Hogy nem voltál most szemes?«  
»Oly szelid volt, oly kezes!«  
»Nem tudott tán még legelni?«  
»Számbul adtam néki enni.«  
»Tettél volna békót rája!«  
»Két karom volt kalodája.«  
»S nem követted nyomdokát!«  
»Üztem árkon-bokron át.«  
»S van reményed, megkerül?«  
»Már meg is van: itten ül.  
A fekete cserebárány  
Ez a felséges királylány,  
Aki vélem szembeformán  
Ott lapul az asztal ormán.  
Ha felséged rátekinthet  
S megítéli szív szerint,  
Azt mondja rá, remélem:  
Fiam, ha én juhász vagyok,  
Magam is elcserélem.«  
Kacag Mátyás, könnye csordul,  
A burkushoz odafordul:  
»Koma, hogy vág a bajusz!  
Ugye mondtam, bajba jutsz?  
Nem hazudott a juhászom:  
Amit nyertem fogadáson,  
Övé a fél koronád.«  
Hideg rázza a komát.  
Pirul, sápad, zöldül, kékül,  
A karszékből majd kiszédül,  
Biborarccal a leány is  
Bujna még a föld alá is -  
Áll a juhász keményen -  
Pödri bajszát kevélyen.

S nehogy ebből az esetből  
Burkusokat érje szégyen,  
Vagy hirtoldó mesemondó  
Róla majd mesét meséljen:  
Elhívták az öreg papot,  
Feltette a vaskalapot,  
Leányt, legényt összehadott,  
S két lud, egy liba,  
Nincsen már hiba.

Begyült a nagy sokadalom,  
Lett országos lakodalom,

Sátor készült az udvaron,  
Bársony ponyva, drága fényes,  
Száz öl hosszú, száz öl széles,  
Borjut vágtak, ökröt süttek,  
Száz hordó bort csapra üttek,  
Kilenc banda vigat nyúzott,  
A tizedik búsat húzott,  
Hold fogytán volt és e végett  
Annyi szurokgyertya égett,  
Hogy kormos lett még az ég is.

Ott mulattam köztük én is.  
Táncoltam a kisasszonnyal,  
Azaz már most menyasszonnyal,  
Kezet fogtam a juhásszal,  
Azaz már most a királlyal  
S hoztam olyan nagy kalácsot,  
Álmomban is földhöz vágott.

De az nem kap belüle,  
Aki kétes felüle!

(1902)